

Dočkáme se v roce 2020 rozmachu nacionalistické levice?

Autor: Andrew Joyce

„Lidský život je nepřetržitým bojem, nikoliv pouze metaforickým; nejen s nouzí nebo nudou, ale také opravdovým bojem s ostatními lidmi. Člověk naráží na všech stranách na protivníky, žije v ustavičném konfliktu a umírá s mečem v ruce.“

Arthur Schopenhauer – *Parerga und Paralipomena* (kap. XII. „Dodatky k nauce o utrpení světa“)

Přestože pro lidi v prostředí pravicového disentu je mezi filozofy podle všeho favoritem Nietzsche, osobně mám značnou slabost pro Arthura Schopenhauera. Jeho popudlivý filozofický pesimismus byl vždy blízký mému vlastnímu temperamentu a během let jsem tak opakovaně a rád nacházel nečekanou útěchu v jeho kvazibuddhistické a vysoce soucitné konceptualizaci utrpení. Pojetí života coby nekončících střetů se soupeři je nedílnou součástí Schopenhauerovy filozofie – i mého osobního náhledu na politiku i filozofii. Asi nemusím nijak sáhodlouze prokazovat, že lidé zapojení do **pravicového disentu** si rozhodně nemohou stěžovat na nedostatek protivníků.

Jsou proti nám seřazeni ze všech stran politického spektra – a čas od času dokonce nějaký „vyraší“ také z našich vlastních řad. Politická filozofie pravicového disentu se tak dnes víc než kdy předtím zdá být předurčena k neustálému konfliktu a já se proto nemohu zbavit neradostného dojmu, že až jednoho dne zemřu s metaforickým mečem v ruce, všechny rozbojované bitvy budou zuřit dál, vidina konečného vítězství kdesi v nedostižné dálavě. Proto si čas od času dopřávám trochu uvolnění v podobě optimistického smýšlení (pro Schopenhauera se **Spenglerem** forma zbabělosti), jako třeba když se snažím hledat spojence tam, kde jsem dříve hleděl jen na pevné šiky nepřátel. Tím se konečně dostávám k samotnému tématu této eseje: nedávnému vývoji na levici, který jako by naznačoval možnost vzepětí antiglobalistické, antiimigrační a antisionistické/antisemitské politiky.

Švédští komunisté se probouzejí

Není to dávno, co web Sputnik přinesl informaci, že skoro polovina členů Komunistické strany ve švédském Malmö z rudé partaje vystoupila. Plánují totiž založit novou dělnickou stranu, která nebude mezi své hlavní cíle počítat mj. multikulturalismus, zájmy LGBT nebo boj se změnou klimatu. Jeden z přeběhlíků Nils Littorin místním novinám řekl, že dnešní levice se stala součástí elity a „postoje dělnické třídy se jí tak odcizily a staly v jejích očích problematickými“. Levice podle něj „prochází dlouhodobou krizí identity“ a jeho seskupení se hodlá soustředit na tradiční levicové hodnoty, tedy třídní politiku. Littorin dodává: „Levice nechápe, proč značná část dělníků nevidí v multikulturalismu, hnutí LGBT a **Gretě Thunbergové** něco úžasného a namísto snah o pochopení se chová, jako bychom se ocitli v Německu 30. let a dělníci, volící Švédské demokracie byli nenávratně prolezlí bacilem nacismu.“ Na poměry levice nevidaně prozíravě říká, že podpora pravicových voličů politikům jako Donald Trump nebo Boris Johnson je hlavně „následkem všeobecného zklamání liberálně ekonomickou migrací, která má za následek konkurenci na nízkopříjmových pozicích a ghettoizaci společenství, z nichž těží jedině velcí zaměstnavatelé“. „Chaotická“ imigrační politika bělošským dělnickým vrstvám nijak nepomohla, naopak vedla ke „střetu kultur, segregaci a vyloučení následkem nekontrolovaného přílivu z části světa, pro něj jsou typické kultura cti a klanové smýšlení“.

Littorin pokračuje ve svém rozumném zhodnocení situace i ohledně programu LGBT hnutí. To spolu s klimatickými tématy představují součást „státní ideologie“, kterou dnes „lidem tlačí do chřtánu“. **Děje se tak podle něj na úkor skutečně palčivých problémů, jako jsou chudoba, bezdomovectví nebo příjmová nerovnost.** „Tak se například pojem ‚hrdost‘ začal spojovat takřka výhradně se sexuální orientací. Podle nás je ale základem lidské důstojnosti práce nebo třeba penzijní pojištění, tak aby člověk ve stáří nemusel třít bídu s nouzí.“

Krom upřednostnění pracovních míst a penzí nad okázalými oslavami sodomie se Littorin a spol. také zapřísáhli nechat za sebou označení komunismus i jeho étosem, který popisují jako

...pošpiněné slovo s pejorativním nádechem, ostatně ne zcela neprávem. V komunistických stranách existuje riziko elitářství, nestřídmosti a přesvědčení, že

určitá avantgarda má vést dělnickou třídu, která si není vědoma svých nejlepších zájmů. Jednodušší a správnější by ovšem bylo zeptat se lidí, co skutečně chtějí. Komunismus zemřel spolu se Sovětským svazem, nepovedlo se jej aktualizovat a přenést do 21. století. Ustrnul tak na stránkách sto let starých knih.

Události v Malmö ovšem mají paralelu i v celostátní švédské politice, když předák levicové strany Örebro Markus Allard vyjádřil **podobné myšlenky** ve svém komentáři „Socialisté nepatří na levice“, kde obviňuje mainstreamovou levici z naprostého **opuštění své základny** a přechodu od dělnické třídy k „parazitickým, granty živěným prvkům střední třídy“.

Britští socialisté v novém kabátě

Takřka současně dochází k podobnému vývoji také v Británii, kde levicový veterán George Galloway oznámil založení nové Britské dělnické strany (**Workers Party of Britain**), jejíž orientaci vymezil jako „tvrdě pro Brexit a tvrdě labouristickou“ a dodal, „pokud patříte k liberálům, kteří se považují za levičáky, protože ještě dnes smutně pokukují po Evropské unii a pokud podle vás vede cesta kupředu pokřikováním ‚rasista‘, ‚homofob‘ nebo ‚transfob‘ na každého, kdo s vámi nesouhlasí, nejspíš nebudeme váš šálek čaje.“ Gallowayova podpora Brexitu vychází z jeho přesvědčení, že moderní britská levice „nenabízí žádnou alternativní vizi k agresivnímu neoliberalismu a jeho deindustrializované, finančním sektorem vedené ekonomice s mizernými mzdami a sází na to, že nejlépe to půjde i nadále udržovat v chodu jako součást Evropské unie.“ Zvláště kosmopolitní elity Labouristické strany podle něj „mají za to, že jsme nějaký primitivní kmen, který si maluje obličej namodro a jediné co dokáže, je volit jednu pravicovou vládu za druhou“, což považuje „nejen za nesmírně přezíravé, ale také kontraproduktivní – už vůbec pak nemluvě o nemístně optimistickém pohledu EU“. V problematice imigrace Galloway věří, že na „neregulované masové imigraci není zhora nic levicového. Připravuje země původu imigrantů o jejich potenciální elity a snižuje mzdy v cílových zemích. Prospěch z toho mají bohatí, kteří profitují jak z laciné pracovní síly pro své společnosti, tak přetlaku a tím pádem i nižších nákladů na služby jako au-pair, baristé nebo instalatéři. Pracující vrstvy ale trpí.“

Galloway také zopakoval, že jeho nová strana se bude držet jasně protiizraelské linie a naprosto odmítá **definici antisemitismu** z dílny IHRA.

Galloway a jeho Dělnická strana se dokonce vymezují i proti extrémnějším formám LGBT indoktrinace, zejména glorifikaci transgenderismu. Galloway, který byl v minulosti mj. terčem útoku (vlastními slovy) „transanarchisty“ během jednoho ze svých projevů, v tomto následuje probrexitovou Komunistickou stranu Velké Británie (marxisticko-leninistickou), která v textu *Politika identity a trend transgenderismu: Kam nás vede ideologie LGBT a proč na tom záleží? (Identity Politics and the Transgender Trend: Where is LGBT ideology taking us and Why does it matter?)* i řadě dalších článků nebo tomto eminentně zajímavém projevu transgenderovou ideologii odsazuje coby antimaterialistickou a protivědeckou:

Biologické odlišnosti mezi pohlavími jsou skutečné. Neobjevují se jen u lidského druhu, ale napříč celou živočišnou říší. Sexuální reprodukce je přirozený biologický proces, v přírodním světě zachovaný díky rozmanitosti jím vytvářené. V přírodním světě je to všudypřítomný fenomén. Nezapomínejme ale ani na to, jaký má tato debata dopad na nás. Řídili jsme se tímto trendem a přinejmenším posledních čtyři nebo pět let se s politikou identity (idpol) hojně setkávali mezi příznivci i

kandidáty naší strany. Idpol se totiž v tomto období stala módou. A jako každá móda podléhá trendům. Z ještě v 70. letech okrajových myšlenek některých akademických institucí se dnes stal globální mainstream, aktivně propagovaný. Sice ne komunisty nebo socialisty, ale mnozí z nich jej přijali a nechali se buržoazní společností ochotně zavést do této slepé uličky. Vznikla tak skupina za „socialisty“ se označujícími lidí, kteří už nebojují proti některé z forem útlaku, ale proti realitě samotné!

Levice v krizi?

Nic z výše nastíněného není tak úplně překvapením a dost možná by se dokonce dalo hovořit o nevyhnutelných vedlejších efektech toho, co Nils Littorin nazval dlouhodobou „krizí identity“ levice. Přijetí a podpora multikulturalismu a jeho **parafilických** přívěšků nikdy nedávalo větší smysl v kontextu racionální kritiky kapitalismu a napětí mezi papírovou touhou po solidaritě dělnické třídy a rozbroje vyvolávajícími pseudomarxistickými doktrínami (jako studie „**bělošství**“), vytvořenými k mobilizaci importovaných nebělošských skupin proti nejpočetnější součásti dělnické třídy (tedy bělošských modrých límečků), nutně hrozilo vyhloubit hluboké trhliny a napětí ve chvíli, kdy by se štěstí obrátilo k levici zády.

A to se skutečně také stalo, byť bychom neměli zlehčovat ani zapomínat na masivní ideologické i kulturní úspěchy levice. Jednotlivci i skupiny zaštiťující se prapory sociální rovnosti a věčného pokroku totiž i nadále drží kontrolu nad vládami, akademickým světem i masmédií. Levice však v poslední době bez stínu pochybností zažívá politický sestup. Ztrácí hlasy, ale především srdce a mysl svých voličů. Rád bych také zdůraznil, že jim je nepřetahují skutečně pravicové ideje, ale jejich vyprázdněné schránky („Volný trh!“, „Postavte tu zeď!“) a charizmatičtí globalističtí herci, kteří tyto rádoby ideje prodávají podobně jako pochybní obchodníci ojetá auta nebo vodu po holení. Bílá dělnická třída ve volbách bezmyšlenkovitě hlasuje pro volný pohyb zboží a služeb, zatímco ji **židovský supí kapitalismus** vykořisťuje právě pod tímto praporem, likviduje její města, posílá její práci do ciziny a zabavuje jí její domovy. Titíž lidé také hlasují pro zeď, které se nikdy nedočkají – a která by beztak nevyřešila jejich problémy, neoddelitelně spjaté s kapitalismem, ani jim nezajistila většinově bělošskou budoucnost. Nečiní tak s myšlenkou otázky identity nebo rasy, ale ze stejných pohnutek, které vedou majitele večerky k instalaci kamerového systému: vždy jakoby na dosah stojící Zeď nebude nikdy postavena, dokud nebude symbolizovat o nic víc než přání ochránit pouhý majetek. Prázdné skořápky lidí na takzvané pravici sice nabízejí jen pochybná placebo – ale na politickou levici, alespoň historicky údajného vyznavače tvrdého materialismu, to momentálně bohatě stačí.

Někteří se snaží tento stav svádět na nepřítomnost **charismatických vůdců**, nejednotu nebo nedostatek přitažlivých programových bodů. Objevily se dokonce i úvahy, že se evropská levice dopustila **smrtelného omylu**, když se pokusila utkat s pravicí na jejím domácím hřišti „flirtováním s izolacionistickým nacionalismem nebo neoliberalismem“. Skutečnou příčinu ale hledejme ve vytrvalém odcizování a šikanování bělošských dělnických vrstev levicí, která se navíc postupně „odkopala“ jako elitářská kosmopolitní klika, která ze svých pohodlných postů

básní o útlaku jen málokdy skutečném a často imaginárním, rozhodně však na vlastní kůži nepoznaném. Přičteme k tomu fakt, že levicová ideologie se stala čímisi beznadějně zamotaným a komplikovaným s tím, jak se její vyznavači neustále snaží nacpat „hranatou“ Marxovu doktrínu do nových a stále abstraktnějších „kulatých“ a „trojúhelníkových“ otvorů, z čehož vznikají marxistické výklady takových pomíjivostí jako graffiti, populární hudba a transvestité, pro průměrného dělníka nic než snůška zženštilých středostavovských blábolů. Do toho všeho pak mladí, ale přesto neschopní se rozhoupat aktivisté, bez práce i zdravého rozumu, hledají všude možné nové formy útlaku, podobní stařence trpící demencí, pátrající po kabelce, kterou vyhodila už před dvaceti lety. A tak zatímco komentátoři s chutí debatují, nemohu se při pohledu na celé dění ubránit dojmu, že pseudolevicoví lháři se momentálně prostě jen nedokáží vyrovnat těm pseudopravicovým.

Mohli by se z těchto rebelů stát spojenci?

Když mi bylo asi jedenáct, našla si má matka novou přítelkyni, Skotku něco přes třicet, která mi od začátku přišla velice zvláštní. Musely to být její oči. Tehdy jsem ještě o schizofrenii nic nevěděl, záhy jsem ji ale měl poznat dosti zblízka. Jednoho dne tato žena zazvonila u nás doma, a protože jsem ji znal, otevřel jsem a pozval ji dovnitř. Zavolal jsem na matku, která byla nahoře, a mezitím se bavil se Skotkou, která nehnutě stála, dívala se přímo na mě a působila jako naprosto normální, veselá a výřečná mladá žena. Ptala se mě na školu a trochu jsme se bavili o vědě, o které toho podle všeho dost věděla. Teprve po několika minutách jsem si uvědomil nevábný zápach linoucí se místností a domyslel si, že se žena pokálela. Když se konečně objevila matka, upadla žena do nesmyslného blábolení, které vyvrcholilo jejím pokusem zmocnit se v kuchyni nože a následným útekem z našeho domu. Přestala prostě brát předepsané léky. Později jsme se dozvěděli, že ji pozdě večer našli policisté, jak freneticky a v slzách s bosýma, zakrvavenýma nohama tančí na nedalekém hřbitově, na sobě nic než noční košili a vysvětluje zesnulým, že je Bůh, zarmoucený smrtí ukřižovaného syna.

Na tento zážitek se ani po více než dvaceti letech nedá zapomenout. Otiskl se také do mého vnímání reality, vztahů i důvěry. Stačí na tomto místě jen zdůraznit, že i šílenci občas mluví souvisle a logicky, přestože se jejich psychika bortí jako domek z karet. A pokud se na prohlášení těchto přiměřeně „vidoucích“ levičáků podíváme z trochu větší blízkosti, nenalezneme i u nich také stopy šílenství? Opětovný pohled na výklad britských komunistů a trocha čtení mezi řádky cosi podezřelého naznačují rozhodně. Jistě, „biologické odlišnosti mezi pohlavími jsou skutečné“. Samozřejmě. Ale totéž platí i o biologických odlišnostech mezi rasami – a přesto se naši někdejší přesvědčení britští materialisté, momentálně vedení plnokrevným etnickým Indem **Harpalem Brarem**, rozhodli proti této skutečnosti bojovat. Měli bychom také zmínit, že Brarova dcera Joti se stala Gallowayovou místopředsedkyní v jeho „tvrdě probrexitové a labouristické“ Britské dělnické straně. Galloway sám pak byl už čtyřikrát ženatý – a tři z jeho žen byly nebělošské (Palestinku Aminu Abu-Zayyadovou si vzal v roce 1994, Libanonku Rimu Husseiniovou v roce 2007 a etnickou Indonésanku Putri Gayatri Pertiwiovou v roce 2012). Přes všechna svá naoko protiimigrační prohlášení se tak člověk jen těžko zbavuje dojmu, že Galloway patří ke skalním zastáncům multikulturalismu a jeho strana se v případě volby vždy postaví do tábora internacionalismu v každém z možných výkladů tohoto slova.

Workers Party of Britain

@WorkersPartyGB

Follow

Workers Party of Britain is an internationalist party. We're standing by the people of Cuba, Venezuela, Bolivia and Chile through all their trials and tribulations. 🇺🇵 Workers of the world, unite! @EmbaVenezUK

Æthelsdan

@Athelsdan

Follow

Replying to @georgegalloway

I think your target demographic want to hear you putting British interests first, George. A la election result 2019. Your first 2 pledges have been about Palestine and Cuba. Can't imagine that being a selling point on the doorsteps in my constituency of Easington.

Jestliže tedy v táboře znechucených levičáků narážíme na ostrůvky zdravého rozumu, lze to připsat převážné absenci židovského vlivu v těchto nových enklávách a tedy i všemožných intelektuálních pokřiveních, jež s sebou přináší. Ve své esaji z roku 2018 „O ‚levicovém antisemitismu‘ v minulosti i současnosti“ (On „Leftist Anti-Semitism”: Past and Present) jsem se zamýšlel nad možností postupného odklonu Židů od „tvrdé“ levice kvůli vzestupu antisionismu a jejich stále výraznějšímu přimknutí se k centristickému neoliberalismu:

Židovská slepota k vlastním výsadám, skutečná či předstíraná, samozřejmě patří k hlavním příčinám nepopiratelného napětí mezi Židy a moderní levicí. Nejspíš bylo nevyhnutelné, že si naivní, avšak upřímní levicoví rovnostáři pomalu uvědomili, že jejich „soudruzi židovského vyznání“ jsou nejen elitáři, ale také elita velice svébytného druhu. Souběžné hlásání otevřených hranic/společného majetku na jedné a „země pro židovský národ“ nutně musí vyvolat otázky v mysli

leckterého majitele propoceného trika s Che Guevarovou podobiznou – zvlášť když je doprovázeno kakofonií palby izraelských zbraní a nářkem zkrvavených palestinských dětí. Podobně problematickou se ukázala být také masová migrace, onen umně vyrobený toxin řinoucí se evropskými dálnicemi a železnicemi. Na západní břehy se valí jedna vlna za druhou zlomených lidí, kteří si s sebou přinášejí čerstvé a palčivé křivdy, často přímo z izraelského pomezí. Tito lidé nahlédli za oponu, takže jen velice neochotně sdílejí politické nástroje západní levice s příbuznými agresorů z IDF – jediným pojivem zde zůstává touha připravit nenáviděné bělochy o vše. Proto se může snadno stát, že levice přestane být pro Židy pohostinným místem, aniž by se však stala skutečně, autenticky nebo tradičně antisemitskou. Lze tedy očekávat přeskupení Židů mimo kruhy radikální levice, v politickém prostoru, který lze nejlépe označit jako radikálně centristický: centrismus koketující s levicí jen pro účely multikulturalismu a dalších škodlivých „rovnostářských“ výdobytků, ovšem pravicový, když přijde na ochranu a výsady elit (doma pro židovské společenství, mezinárodně pro Izrael) – tedy centrismus založené na starém osvědčeném pravidle „co je nejlepší pro Židy“.

Jak je patrné z nekonečného střetnutí Židů s britskou Labouristickou stranou v uplynulých letech, znamená politická relokační Židů směrem k jakémusi beztvaremu a oportunistickému centrismu kolizní kurz s tou částí levice, která nejen že zastává pevně antisionistické pozice, ale také se ohrazuje proti nepokrytě silovým projevům židovské moci, jako všeobecné přijetí definice antisemitismu z dílny IHRA, nebo hospodářské zneužívání pravidel politicky nevyhraněnými (ani levicovými nebo pravicovými, ale židovskými) oligarchy jako Paul Singer. To – společně k jejich tradiční nechuti být součástí pravice – Židům ztěžuje hledání jakékoliv identifikace na politickém spektru, kromě té otevřeně židovské, což ovšem vrhá nevíтанou pozornost okolí na jejich aktivity i zájmy. Bezprecedentní příklad tohoto vývoje jsme mohli vidět těsně před britskými parlamentními volbami, kdy vrchní rabín Ephraim Mirvis otevřeně vyzval britské Židy, aby se postavili Jeremymu Corbynovi. Něco takového by měli lidé znepokojení židovským vlivem, kteří dříve se značnou dávkou frustrace pozorovali, jak se Židé maskují svůj vliv pomocí různých politických kabátů, jen a jen přivítat.

Otevírá se tak potenciální, pochopitelně nedokonalá, ale snad do jisté míry reálná, příležitost hájit podprahově nebo dokonce víceméně otevřeně bělošské zájmy prostřednictvím důvtipného, nominálně ostře levicového aktivismu proti masové migraci (z ekonomických, nikoliv rasových pohnutek), proti Izraeli a vlivu mezinárodního sionismu, proti některým výstřelkům kultury politické korektnosti nebo proti parazitickému kapitalismu židovských supíků fondů. Nemusím asi dodávat, že levicoví aktivisté nemusejí čelit podobnému břemenu společenských, profesních nebo právních postihů za svou politickou činnost jako my na pravici, zejména té „tvrdé“, disidentské. Nejspíš se příliš nezmýlím ani v předpovědi, že člověk vystupující proti imigraci s úcty na sociálních sítích křičícími do světa „Britská dělnická strana“, se musí bát vyhazovu pro svou politickou činnost mnohem méně než někdo, kdo se nijak netají svým členstvím v National Front. Proto pro mladé aktivisty jistě stojí přinejmenším za zvážení, jestli si pro obranu bělošských zájmů nevytvořit jakousi „levičáckou“ masku, podobně jako Židé v minulosti neváhali přebírat nejrůznější užitečné politické masky ke skrytí

svých hlubších etnických zájmů. Osobně bych doporučoval spojení infiltrace a přetvářky. Nejdůležitější jsou totiž niterné motivace a možné výhody dosažení konečného cíle – tedy prosazení bělošských zájmů.

Podpora podobných hnutí ale pochopitelně skýtá nejrůznější úskalí. Rozhodně bych se tak vyhnul masivní investici času nebo peněz do těchto skupin, jelikož panuje značné riziko, že většina jejich členů vyznává politické pozice v ostrém rozporu a škodlivé našim ústředním cílům. V řadě otázek, v nichž bychom snad mohli najít společnou řeč – imigrace, LGBT šílenství nebo kultura politické korektnosti – také vidím bohaté příležitosti ke zradě a jen těžko se zbavuji dojmu, že tento vývoj je hlavně projevem dočasné bezradnosti a že hlavním záměrem je nějak „napálit“ bělošské modré límečky, aby znovu začaly hlasovat pro levici.

Nadcházející rok 2020 však nakonec přece jen může přinést otevření nové fronty v této válce, a tak s novým rokem na čas umlčím svého vnitřního Schopenhauera a připiji si na to.

Esej Andrewa Joyce **Will 2020 See the Emergence of a Nationalist Left?** vyšla na stránkách The Occidental Observer 29. prosince 2019.